

Ciudadanos, nacionalisme identitari camuflat

written by Joan-Pere Le Bihan | 24 de desembre de 2017

Els partits espanyols presents a Catalunya (PP, PSOE i Ciudadanos) es presenten com a partits “no-nacionalistes”. Escometen el “nacionalisme català” i fins i tot de vegades l’assimilen amb el nacionalisme alemany dels anys 30. Quan una mateixa paraula designa les persones que defensen llur país i alhora les que volen imposar la supremacia de llur nació sobre les altres, la confusió es troba molt facilitada.

Parlem primer del “nacionalisme” català: tant el Partit Demòcrata, com Esquerra o la CUP, el nacionalisme que reivindiquen és l’element d’integració de les innombrables onades d’immigració arribades a Catalunya des de segles (dels occitans de l’edat mitjana als africans o sud-americans d’avui en dia). A la inversa de la “raça pura” dels nacionalismes alemany o francès, és la cohesió de la diversitat que propugnen aquests partits que disposen de nou de majoria absoluta al Parlament de Catalunya. Els eslògans d’aquests tres partits eren molt clars: els missatges s’adrecen a tots els catalans “sigui quin sigui llur origen”.

Aparentment, el discurs dels partits autoanomenats “no-nacionalistes” es basa en les mateixes premisses. Si ens ho mirem, però, de més a prop veiem que no hi ha res d’això, llur discurs es basa de fet en un refús, atiat per ells mateixos, de la integració a la societat catalana, en particular posant en causa la immersió lingüística (que tant facilita la integració dels nou-vinguts). Recordem que aquest sistema permet als alumnes dominar bastant correctament la llengua del país (recordem els discursos de condemna dels atemptats gihadistes de Barcelona i Cambrils, en un català perfecte, de les noies d’Olot). Recordem per altra banda que aquesta immersió lingüística també permet que els alumnes de Catalunya

tinguin un nivell igual o superior al dels alumnes madrilenys...

De fet els pretesos "no-nacionalistes" no ataquen el sistema educatiu català amb base als resultats que milloren cada any sinó amb base al model d'integració social que implica. No descuidem que el dinamisme de la societat catalana, d'un nivell cultural remarcable, està basat en un teixit molt dens de petites empreses, d'ateneus, de tradicions populars molt arrelades i que van creixent (com els castellers) i una festa de Sant Jordi que el Primer Ministre francès admira particularment. Justament és a aquest dinamisme que els partits catalans volen associar les poblacions vingudes d'Espanya o d'altres horitzons. Justament és aquest fenomen, envejat per tants països, que volen destruir els anomenats "no-nacionalistes" (de fet nacionalistes castellans) que s'imposaren per la força de les armes però mai en l'esfera popular.

Recordem-ho: el cop d'estat del general Franco s'anomenava "movimiento nacional", la seva victòria l'any 39 li va permetre de prohibir partits, sindicats, llengua catalana i fins i tot la sardana!!

Alguns em diran que d'allò fa temps... Emperò, el Partido Popular (inicialment Alianza Popular) va ser fundat per Fraga Iribarne, ministre de Franco i, sobretot, les estructures de l'estat franquista es mantingueren després d'allò que s'anomenà, de manera potser precipitada, "transició democràtica": ja sabem que l'Audiencia Nacional (que posà a presó Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, que són el contrari d'uns perillosos terroristes) és l'hereua del TOP (Tribunal de Orden Público) del règim franquista.

I doncs Ciudadanos? Molt senzill: el Partido Popular és el partit més corrupte d'Europa amb més de 700 polítics acusats o condemnats... És un gegant amb peus de fang. Era una urgència, pel règim, que es creés un partit semblant sense un llast tan enorme. Tots ja sabem que darrere de Ciudadanos es troba el

Sr. Aznar (recordem-ho, aquell president que va provar d'atribuir l'horrible atemptat d'Atocha a ETA quan tots sabíem que era un atemptat islamista), també hi trobareu les empreses de l'IBEX 35. Us sorprendrà saber que la Sra. Arrimadas és filla d'un policia franquista?

Els orígens són clars, el discurs més ambigu: aquest partit, a diferència del PP, ha sabut modernitzar-se, adoptar un *look* més actual... Amb el pretext d'una igualtat de tots davant la llei (hispano-castellana s'entén) el seu discurs té per objectiu d'erradicar totes les cultures i llengües no-castellanes presents a l'Estat espanyol, transformant les persones en simples números de DNI i rehabilitar discretament la famosa expressió de Franco: "¡¡Catalanes, españoles todos!!"

Basen llur campanya en els nostàlgics (conscients o inconscients) de la dictadura, i també potser en un cert sentiment d'inferioritat d'una part de la població d'origen espanyol que no va disposar realment dels mitjans per integrar-se. De fet, reivindiquen la destrucció de la cohesió social a Catalunya basant-se en els sentiments més primaris d'aquests col·lectius que tenen de vegades cert sentiment de marginalitat. Psicològicament es pot entendre: posem-nos al lloc d'aquells espanyols que vingueren quan el règim els explicava: "Esto es España"... i de sobte, a la mort del dictador es troben amb una realitat diferent. Admetem-ho, per alguns encara és un xoc (sortosament, en gran part gràcies al PSUC, molts es pogueren integrar). La decepció, més o menys conscient d'una part d'aquest col·lectiu, es pot manifestar mitjançant l'adhesió a un partit que oficialment parla d'igualtat entre tots els ciutadans, però que a la pràctica apel·la a un nacionalisme castellà expansionista, disfressant-lo de "no-nacionalisme".

La millor il·lustració de la nostra tesi la canten ells mateixos al final de cada míting: "¡Yo soy español, español, español!" (per cert amb música russa). Final com a mínim

estrany per un partit “no-nacionalista”.